

மில்க்கவற் பொன்விழா ஆண்டு
(1927 - 1977)

சுவாமி விவேகானந்தர்

★ கதை மாடல் ★

34

★ கதை மாடல் ★

ஆக்கியோன் :
ஸ்ரீ கொத்தமங்கலம் சுப்பு அவர்கள்
வெளியிடுவோர் :
மில்க்கவற் சவர்க்காரத் தொழில்கம்
யாற்பாணம் — இலங்கை

34

மில்க்வைற் பொன் விழா ஆண்டு

(1927 - 1977)

சுவாமி விவேகானந்தர்

★ கதைப் பாடல் ★

ஆக்கியோன்:

வோதுங்கள் நூலைம்
யாழில்லைம்

ஸ்ரீ கொத்தமங்கலம் சுப்பு
அவர்கள்

231500C

வெளியிடுவோர்:

சிவபெற்றிப்புரவலர், சமாதான நீதவான்
திரு. க. கனகராசா அவர்கள்
(மில்க்வைற் தொழில்திபர்)

927

ஈ சுவாமி விவேகானந்தர் கதைப் பாடல்

ஆக்கியோன்:

ஸ்ரீ கொந்தமங்கலம் சுப்பு அவர்கள்

இப்பாடல் சென்னை ஸ்ரீராமகிருஷ்ண மடத்தார் வெளியிடும் ஸ்ரீராமகிருஷ்ண விஜயம் என்னும் பத்திரிகையில் வெளிவந்தது. இதனை நூல் வடிவாகப் பிரசரிப்பதற்கு மடத்தார் அநுமதி தந்தமைக்கு எம் நன்றி உரியதாகுக.

“திருஆஸ்வாய்”
யாழ்ப்பாணம்.

23-1-1977.

க. கணகராசா ஜே. பி.
மில்க்ஷைற் தொழில்திபர்

சுவாமி விவோகானந்தர்

(கதைப் பாடல்)

திரு. கொத்தமங்கலம் சுப்பு

(அவையடக்கம்)

தங்கத்தால் நகைசெய்ய தச்சரிடம் சொன்னதுபோல்
சிங்கத்தின் புகழ்பாட சிறுநரியை அழைத்ததுபோல்
துங்கத்துக் கிருப்பிடமாம் தூயவளை நான்பாட
இங்குற்ற பெரியோர்கள் இட்டார்கள் ஓராணை.

எட்டிரண்டும் நான்றியேன் இலக்கணவாய்ப் பாடறியேன்
தொட்டாஇடம் தித்தித்து சுவைத்திடவே தான்றிவேன்
மட்டியிலும் மட்டி என்னை மரியாதைக் காளாக்க
திட்டமிட்ட பெரியோர்கள் சேவடியைக் கும்பிடுறேன்.

இருசரம் கூப்பி வணங்குகிறேன் எனக்குத் தெரிந்ததைப் பாடு
கிறேன்
குருவருள் கொண்ட பெரியோரே குறையிருந்தால் அதைப்
பொறுப்பீரே.

(ஒம் சக்தி)

ஓம் சக்தி ஓம் சக்தி ஓம் — பராசக்தி
ஓம் சக்தி ஓம் சக்தி ஓம்
ஓங்காரக் காளியடி மாரியாத்தா நான்
உன்னை நம்பிப் போட்டேனடி மாரியாத்தா

பாங்காக பயிர்செழித்து மாரியாத்தா தமிழ்
பழனைம் எங்கும் செழிக்க வேணும் மாரியாத்தா
பக்தி பயிர் விளையவேணும் மாரியாத்தா — எங்கும்
பண்புக்கணி பழுக்க வேணும் மாரியாத்தா

முக்தி வழி திறக்க வேணும் மாரியாத்தா — மனதில்
மோச வழி மூட வேணும் மாரியாத்தா
மாரியாத்தா முத்து மாரியாத்தா
மனஞ் செழிக்க திருவருளை மாரியாய் தா.

கங்கையம்மா அம்மா
எங்களது அம்மா
பங்கயத்தாள் போற்றி பணிகிரேம் அம்மா
கண்டாலே மோட்சம் கருணை நீர் ஆடி

கொண்டாலே மோட்சம் நினைத்தாலே மோட்சம்
உண்டாகும் மாந்தர் பாவத்தை யெல்லாம்
உருட்டிக் கொண்டோடி கடலிலே சேர்க்கும்
ஆருகப் பெருகிய அபிஷேக தீர்த்தம்

அருவினை போக்கிடும் அபிஷேக தீர்த்தம்
நீராடும் சிவபெருமான் தலைமீது விழுந்து
நிலமெலாம் சிவப்பயிர் விளைவிக்கும் தீர்த்தம்
கங்கை பிரவாகம் எங்களுக்கு யோகம்

காசி விச்வேசன் கால் கழுவும் தீர்த்தம்
அன்னபூர்ண தேவி அருள் பெற்ற தீர்த்தம்
அன்ன வயல் சூழ்வே ஆக்கிடும் தீர்த்தம்
கஞ்சிக்கு சிறிதேனும் பஞ்சம் இல்லாமல்

காக்கின்ற தெய்வம் கங்கம்மா என்தாய் !

மாதா பிள்ளைப்பேறு கோரஸ்
கங்கைக் கரையிலே காளிகாட் என்னும்
கல்கத்தா நகரில்
பங்கில் உமையைத் தரித்த
பரமனிப் பணியும் விச்வேசன்

புவனேச்வரி என்னும் புண்ணியவதியை
பொருந்த மணம் செய்தே
அவனிஸலாம் புகழ் ஞாயவாதியாய்
அமர்ந்திருக்கும் நாளில்

எத்தனை செல்வங்கள் இருந்தும் பயன் என்ன
புத்திரச் செல்வம் ஒன்றில்லை என்றே
பத்தினியோடு தினந்தினமும் அவர்
சித்தம் கலங்கிடுவார்

என்னத்துக்கோ நான் பெண் பிறந்தேன் — உலகம்
ஏசிப் பேசிடவோ..... சுவாமி
காயும் கனியும் இல்லா மரத்தை
கண்டவர் வெட்டி எறிந்திடுவார்

குடிக்கத் தண்ணீர் ஊருக் கிணறை
குப்பையைக் கொட்டித் தூர்த்திடுவார்
வாயும் திறந்து பேசா பிளையை
வந்தவர் எல்லாம் ஊமை என்பார்

வாங்கும் திறமை இல்லாச் செவியை
வன்செவி என்றே வசை மொழிவார்
கால்கள் நடந்திட வேண்டும்
கைகள் கொடுத்திட வேண்டும்

கறவைப் பசுவோ கறந்திட வேண்டும்
காய் என்றால் அது கனிந்திட வேண்டும்
வயலானால் அது விளந்திட வேண்டும்
மரமானால் அது பழுத்திட வேண்டும்

மாதாவானால் அன்னை என்றழைக்க
மைந்தர் பலரை பெற்றிட வேண்டும்
கடமையை செய்யா படைப்புகள் எல்லாம்
கடவுள் படைப்பில் மட்ட மென்றே

காசினியோர் அதை இகழ்ந்திடுவார்
கன்னிக்கும் தான் பொருந்தும்
பெண்ணுய் பிறந்தும்
பிளை பெருத

பேயாய் ஆனேனே
பெண்மல டென்றே
பிழைகள் சொல்ல
பெருமான் விடுத்தானே

சிவபெருமானே
செல்வக் குமரனை
தரவேண்டும் — என்றே
ஸ்ரீமதியாம் புவனேச்வரி மாதா
தினமும் தொழுவாளாம்.

விவேகானந்தர் ஜனனம்

பொங்கு பாலே பொங்கு பாலே பொங்கும் மங்களம் தங்க பொங்கு
புண்ணியம் செழிக்கவென்று பொங்கு பாலே [பாலே

இந்தப் பூமி உயரவென்று பொங்கு பாலே
எண்ணிய எண்ணமெல்லாம் செய்கையாகி அதில்
இன்பம் பிறக்கவென்று பொங்கு பாலே
இங்ஙனமே பால் பொங்கிடும் நாளில் இளஞாயிறு போலே
மங்களம் எங்கும் தங்கிட என்றேர் மைந்தன் அவதரித்தான்.

வேறு

ஆயிரத் தெண்ணூத்தி அறுபத்தி மூனு ஆரம்ப மாதம் ஆரிரண்டிலே
ஆயிரஞ் சூரியன் உதயமானுற்போல்

அருள் விவேகானந்தர் அவதாரஞ் செய்தார்
அந்தகாரம் போக்க அவதாரம் செய்தார்
தாயொடு தந்தையும் சுற்றமும் உற்றரும்

தாங்கி வளர்த்தனர் ஆண் மகவை
வாயைத் திறந்தவன் சிவநாமம் சொல்லவே

மாதாவும் தந்தையும் காத்திருந்தார்
நரேந்திர னென்னும் நாமத்தைச் சூடு

நவராத்திரி போல வீட்டில் கொண்டாடி
வீரேந்திரன் என்று நாமத்தைச் சூடு

வீடெந்கும் தீபங்கள் ஏற்றிக் கொண்டாடி
வேதப் பொருள் சொல்லித் தாலாட்டுப் பாடி
வீதியில் சிறுவர்களோடு விளையாடக் கண்டு
நரேந்திர தத்தன் திருவிளையாடல் நாவால் உரைத்திடவோ
சுரேந்திரர்க்கும் மேலாம் ஞான சுடர் விளக்கே அன்றே
கண்ணனைப்போல சின்ன பிராயத்தில் காளை விளையாடும்
கருணையிலும் அவன் கண்ணன் போலவே சிறுவருடன் கூடும்

(கருணை ப்ரவாகம்)

எதைக் கேட்டாலும் இல்லை என்னுமல் எடுத்துக் கொடுத்திடுவார்
ஏந்தின கைக்கு இலையைப் போட்டு பசியைத் தடுத்திடுவார்
தெருவில் யாரும் பாடியே வந்தால் தின்பதைக் கொடுத்திடுவார்
தீஞ்சைவ கீதத்தில் தானும் மயங்கி தெருவில் படுத்திடுவார்
பிச்சைக்காரர்கள் பாட்டில் ஞானத்தை பிச்சை எடுத்திடுவார்
லட்சப் பிரபுவினும் பிச்சைக்காரனை லட்சியப் படுத்திடுவார்

(சாது சங்கம்)

அந்தநாள் முதல் துறவிகள் என்றால் அவருக்குக் கொண்டாட்டம் அடுப்பங்கரையிலே ஆக்கியே வைத்த அவிசுக்குத் திண்டாட்டம் அஞ்சறைப் பெட்டியில் சில்லறைக் காசை அம்மா வைத்திருப்பாள் அப்பா சட்டைப் பையிலிருந்தது அவருக்குக் கிடைக்காது பிச்சைக்காரன் வந்தால் அவர் செய்யும் பேருபகாரம் கண்டே பிள்ளையின் கண்ணில் படாமல் பொருளை பிறிதோறிடம் வைப்பார்.

(கட்டின வேட்டியை அளித்தல்)

பிறந்த நாளைக்கு ஊரைக்கூட்டி விருந்துகள் பல வைத்து பிள்ளை கட்டிக் கிழிக்க என்றே தந்தை பிரியமுடன் அளித்த ஜூரிகை வேட்டியை அன்றைக்கே ஒரு சாது தட்டிவிட்டார் “ ஹரிநாராயண துரித நிதாரண ஆத்மாரமண கோவிந்தா கிரிதாரி ஹரிகிருஷ்ணமுராரி சுதர்ச்சனதாரி கோவிந்தா ” கோவிந்தா என சாது ஒருவர் குடிலின் வாசல் வந்தார் வா இந்தா என நரேந்திரன் அழைத்தான் வஸ்திரம் கோவிந்தா கேட்டாள் அன்னை மனம் பொறுக்காமல் “ கிழிசல் வேட்டி கட்டி வீட்டு வாசலில் வந்தே நின்றூர் போட்டேன் தப்பென்ன ” என்று நரேந்திரன் சொல்லவும் அன்னை நன்று நன்று என்றே ஏழூட்டு பேரை விட்டே சாதுவை எங்கும் தேடச் சொன்னான் சாதுவைக் காணேம் வேட்டியைக் காணேம் ஜூரிகை வேட்டி போச்சு தன்னைப்போல பிறரை நினைக்கும் தருமம் படிச்சாச்சு

(தெருவேகுருவோ)

தெருவில் வந்த பிச்சைக்காரனில் தெய்வமும் வந்ததுவோ தெருவில் வந்தே பாடி குருவின் உருவாய் வந்ததுவோ பிச்சைக்காரன் பாட்டில் மயங்கி பித்தானுன் தத்தன் பேச்சுக்கு நடுவே ராமா என்று பேசிடுவான் தத்தன் “ ஒருவில் ஒருசொல் ஒரு இல்லாளை உடையவராம் ராம் ராம் உத்தம சீதாலட்சுமி மாதா உடனே வாழ்பவராம் ராம் ராம் ராம் தெருவில் ஏழை உருவில் வந்த குருவில் ஒருவர் ராம் ராம் ராம் தீனதயாளன் புகழைப்பாட செவியில் கேட்டாராம் ராம் ராம்

(ராம பக்தி)

சீதாராமனை சேவிக்க நினைத்தார் தீர நரேந்திர ராம் தியானம் புரிய சீதாராமன் சிலையை செய்தனராம் ராம்

படுக்கையறையிலே சிலையைவைத்து பக்திகள் புரிந்தாராம் பார்ப்பனர் வீட்டு பையன் ஒருவன் பக்கத்தில் சேர்ந்தானும் பட்டைக் கிழித்து கட்டினராம் பாதத்தில் மலரை கொட்டினராம் சட்டை இல்லாமல் நீறு தரித்து தாளிட்டு நிட்டையில் அமர்ந்தனராம் ஜயஜய ராம்ராம் ஜயஜய ராம்ராம் ஜபமும் செய்தாராம் சாயங்காலத்தில் துவங்கிய ராம்ராம் ஜபத்தில் அன்ன மறந்தாராம் தாயும் தந்தையும் தேடி வந்தாராம் தாளை உடைத்து பார்த்தனராம் தன்னை மறந்து நிஷ்டையிலிருக்கும் தன் மகனை அவர் கண்டனராம் என்ன புண்ணியம் செய்தோமன்று இருவரும் பார்த்துக் கொண் டாராம் தம்பி என்றாம் மகனே என்றாம் தட்டினராம் குட்டுக் குட்டின ராம் ஆடவுமில்லையாம் அசங்கவுமில்லையாம் அறையில் நிறைந்தது ராம் ராம் ராம் அந்தணச் சிறுவன் அஞ்சி நடுங்கி அந்தர் தியானம் ஆயினராம் எழுப்ப எழுப்ப விழிப்பு வராமல் ராமனுடன் இனைந்த இனைய ஞானியை ஈன்றவர் தம்மை எப்படிப் போற்றிடுவோம்.

(சிவமாதல் — பணிந்தது பாம்பு)

இன்னென்ற நாள் சிவ சன்னிதி தன்னிலே கண்ணிரண்டும் மூடி ஏழை பங்காளன் நிட்டையிலிருந்த இடந்தனையே தேடி பண்ணகமொன்று படமெடுத்தாடி பக்கத்தில் விளையாட பார்த்தவரெல்லாம் பாம்பு பாம்பென்றே பதறித் துடித்தோட கண்டவரெல்லாம் கடித்திடும் என்றே கலங்கிடும் வேளையிலே கண்ணை விழித்த நரேந்திரனை அது காலில் வணங்கியதாம் காலகண்டனை கண்ணில் கண்டு காலில் பணிந்திட்டதோ நீலகண்டனே அவரென எண்ணி நெருங்காமல் போச்சோ.

(ஞானனந்தம்)

இரவில் நித்திரை வருமுன்பாக சிறுவர் இவருக்கு எதிரில் செம்பொற் சோதி ஒன்று இருகண் முன் வருமாம் எல்லோருக்கும் தூக்கம் வருமுன் இப்படித்தான் வருமோ என்றே எண்ணி நரேந்திர நாதன் இதனில் கலப்பாராம் நாகத்தனைமேல் நமக்காகத் திருவரங்கம் தனில் வந்தே யோகத்துயில் கொஞ்சம் ரங்கநாதன் போல் ஒன்றித்துயில்வாராம் இப்படி நம்முன் ஜோதி எழும்பி இரவில் வருமென்றால் எவரும் தூங்க விரும்பிடுவாரோ ஏகாதசி யாகும்.

(ராமர் மீது கோபம்)

இவ்விதம் இருந்த நரேந்திர நாதன் இகழ்ந்தான் ராமனியே
எவ்விதம் என்றால் ஈசன் லீலையை எவரோ அறிந்திடுவார்
வண்டிக்காரன் பேச்சால் ஒருநாள் வந்த வம்பைக் கேளும்
பெண்டிர் ஆசை கூடாதென்று பேத்திவிட்டான் அவனும்
வண்டிக்காரன் தன்னிடத்திலே வைத்திருந்தார் நேசம்
வாழ்க்கை வண்டியை ஓட்ட வந்தவன் ஆதவினால் பாசம்

(வண்டிக்காரன் பாட்டு)

பேய்கொண்டாலும் கொள்ள பெண்டாட்டி கொள்ளாதே
பிள்ளை நரேந்திரனே

பித்தனென்றெண்ணுதே பெரியவன் சொல்லுகிறேன்
பிள்ளை நரேந்திரனே

இந்திரன் கெட்டதும் சந்திரன் கெட்டதும்
ஏனே நரேந்திரனே

என்னைக் கெடுத்ததும் பெண்ணென்று தானடா
இளவல் நரேந்திரனே

எத்தனை காசு கொடுத்தாலும் புளி உப்பு
இல்லை யென்றே சொல்லுவாள்

அத்தனைக் கும்பிடும் நேரத்திலே அவன்
அன்பைக் கேட்டிடுவாள்

மொத்தத்தில் ஆணுக்கு விரோதியாய் நம்மை
முட்டாப் பயலாக்கும் அச்சாதி

மோகத்திலே நம் தேகத்தை ஏமாத்தி
மோசமும் செய்வாள் பெண்சாதி

சோற்றை எடுத்து இலையிலே வச்சிட்டு
சுடச்சுடக் கொடுப்பாளே பெண்சாதி

ஆத்திரத்தோடு கரண்டியைப் பாஜையில்
அடிச்சு வடிப்பாளே பெண்சாதி

நீ கெட்ட கேட்டுக்கு நெய் வேறு வேண்டுமோ
நிலவரம் புரியாத ஜென்மமென்பாள்

நித்திரை வந்து நாம் சத்தே அசந்தாலும்
நெட்டி யொடிச்சி நிறுத்திடுவாள்

கைதனிலே ஒரு காகிதத்தைக் கண்டால்
கருத்தினில் சந்தேகம் கொண்டிடுவாள்

வீரம் பொறுக்காமல் ரெண்டு வைத்தால் நூறு

வீரரை வீட்டுமுன் கூட்டிடுவாள்
 ஆரங்கே போறது வாருங்கள் இங்கென்று
 அடிபட்ட கண்ணத்தைக் காட்டிடுவாள்
 அசந்து மறந்து நீ அக்கா தங்கை என்றால்
 ஆயிர நாமா அர்ச்சனை செய்யவாள்
 அம்மா என்றெருருவாட்டி சும்மா நீ சொல்லிப்பார்
 ஆடவே கச்சையைக் கட்டிடுவாள்
 காட்டுக்கு ராமனை ஓட்டியதார் ராம
 காவியம் வந்ததன் காரணம் யார்
 நாட்டுக்குள் பாரதம் படிக்கிறதேன் எல்லாம்
 நாரியரால் வந்த காரியமே.

வேறு

வண்டிக்காரன் சொல்லை வேதவாக்குப் போல எண்ணி
 கண்ட மட்டும் குழப்பம் நரேந்திரன் கொண்டு ராமனிடமே
 வில்லையாடித்துச் சீதைப் பெண்ணை விரும்பி கட்டிக்கொண்ட
 தொல்லையாலே தானே ராமன் துயரப்பட்டுப் போனான்
 கல்லியாணம் செய்த ராமன் கடவுள் இல்லையென்றே
 நல்ல ராமர் சிலையைப் பார்த்து நகைத்துக் கோபம்கொண்டே
 ராமன் சிலையை உடைத்தான் பின்னர் ராமராஜ்யம் கண்ட
 சாமி கதையை நினைத்தால் ஏனக்கு சக்தியில்லை சொல்ல
 சிலையை உடைத்தாலும் தெய்வம் சிந்தையை நீங்கிடுமோ
 மலையைப் போன்ற பிழைத்தனையும் மன்னிக்கும் தெய்வமன்றே

பள்ளிப் படிப்பு

பள்ளிக்கூடத்தில் வைத்தார் அந்தப் பரமஞானி தன்னை
 அள்ளிக்கருணையை அருளிய வள்ளல் பள்ளியிலும் பயின்றுள்ள
 ஆங்கிலத்திலே ஞானச்செங்கோல் அரசைக் கண்ட மகான்
 ஆங்கிலக் கல்வியை கற்க வெறுத்தார் அந்தக் காலத்திலே
 தாங்கி வளர்த்த தாயும் தந்தையும் தத்தளிப்பது கண்டே
 பாங்கொடு கற்றூர் பரிட்சையிலல்லாம் பஸ்டுரேங்கில் வந்தார்
 தூங்குபவன் போல் இருப்பான் கேள்விக்கு சள்ளளன விடைசொல்
 எங்கிடுவான் பெருமூச்சுகள் விடுவான் இந்திய வரலாற்றில் [வான்
 ஏழிசை ஞானம் தேகப்பயிற்சி இனையில்லாச் சிலம்பம்
 எடுப்பார் கசரறுத்து பஸ்கியில் உடலை இரும்பாய் செய்துகொண்
 சுசனிருக்கும் ஆலயம் தேகம் இதனைக் கொண்டேதான் உப [டார்
 தேசம் உழைப்பு உண்மைத் தொண்டும் உள்ளதெனக் கண்டான்

ஆஞ்சநேயர் உபாசனை

உழைப்பின் உருவம் ஆகிய அனுமான் ஒண்டிக்கட்டையள்ளு உளத்தில் நினைத்து அவரை வேண்டி உபாசனை செய்தாராம் அன்னை சீதை தன்னைக் காத்த அஞ்சனை சுதன்மீது அழியாப் பற்றுக்கொண்டான் ஒருநாள் அனுமாரைக் காண ஆசைகொண்டு குறும்பு மிகுந்த ஆசானிடத்தினிலே “மாருதிவாயன் எங்கே இருப்பான்?”

“வாழை பழுத்த தோப்பில் இருப்பான்”

“வாவென்றழைத்தால் வருவாரா?

வல்லமை யெல்லாம் தருவாரா?”

“கண்ணைழுடித் தவமிருந்தால் கண்முன் அனுமார் வந்துவிடும்” வாழைக் கொல்லையில் நுழைந்தாராம் வாரமிரண்டு தவம்செய்தா அஞ்சனசுத ஹனுமந்த மகாபல ஆபத்பாந்தவ பலபீமா [ராம அருகில்வா யென்றழைத்தும் அந்த அனுமனைக் காணுமல் “தியானம் செய்தே பார்த்தேன் அனுமார் தரிசனம் தரவில்லை யேனம்மா

தாயே தாயே எப்பிழை செய்தேன்” தனயன் கதறிக் கேட்டிடவே தாயார் சொல்லும் பொய்கள் அன்பால் சத்தியத்திலும் மேலாம் தனயனிடத்தில் புவனேஸ்வரித்தாய் தானும் சொல்லுகிறார்

“ஏனழுதாய் தம்பி ஹனுமந்தராயன் ராமதூதனென்றறியாயா? எங்கேயாவது போகச் சொல்லி இருப்பார்; அனுமன் போயிருப்பான்”

“அப்படியா அது?” வென்றே சொல்லி அறிஞர் போற்றும் ஞானி அன்னை சொல்லில் தன்னை தாதுவனுக்கக் கற்றுக்கொண்டான்.

மேஸ்படிப்பும் கஷ்டங்களும்

அப்பாவைப் போல் வக்கீலாக அக்கறையாகப் படிக்கையிலே அப்பன் இறந்தார் வீட்டில் அதுமுதல், அன்னப் பஞ்சம் வந்த சம்பளம் கட்ட பணமில்லை; சாப்பாட்டுக்கும் வழியில்லை (தய்யா நம்பின பேர்களும் தரவில்லை நரேந்திரர் பாடுவெகு தொல்லை வாழும் வழியில் கல்வி கொடுத்து, வயிற்றுக் குணவும் இடமும் கொடுத்து

ஏழை மாணவர் இல்லம் நடத்த, இராமகிருஷ்ண ஹோம் அன்றில்லை! பட்டினி கிடப்பார் சிலவேலை பாதம் சுடச்சுட நடந்திடுவார் கட்டின வேட்டிக்கு பதில் இல்லை காலில் செருப்பு படவில்லை எட்டின உறவினர் வீடுகளில், ஏந்திச் சாப்பிட மனமில்லை

அன்னை பட்டினி கிடக்கையிலே அவரும் விருந்து உண்பாரா?
தன்னைப் பெற்றவள் தவிக்கையிலே தனயன் சாப்பிட மனம்வருமா?
வீட்டில் சோறு இல்லாதபோதும் விருந்துக்கழைத்தால்
மறுத்திடுவார்
வேதனை அத்தனை இருந்தாலும், விதியை எண்ணி பொறுத்திடுவார்
இருந்த வீட்டில் பங்காளி, எனக்கு பங்கு உண்டென்று
பொறுந்த விடாமல் தாவாவைப் போட்டான் கோர்ட்டில்
பணக்காரன்

வழக்குச் செலவுக்குப் பணமில்லை, வாழ்ந்ததை விடவும் மனமில்லை
பழக்கமாகிய வக்கீல் ஒருவர், பரிவால் கேசும் ஜெயித்ததுவே
தானே ஆஜர் ஆகி நரேந்திரன் தன் வழக்கைத் தான் சொல்லிடவே
சத்தியம் வந்து பேசுது என்று சட்ஜி நியாயம் இவர் பக்கம்
இத்தரை மீது குடும்பம் என்றால் இத்தனை துயரம் உண்டென்றே
அத்தன் காட்டிய சோதனையோ அதை யாராறிவார் அவர் ஆடல்களை!

நாடகத்தில் வந்த ராஜாவை நரேந்திரன் காப்பாற்றியது
நாடகத்திலே ராஜாவேஷம் ஒருத்தன் கட்டினான்
நாலு இடத்திலே கடனை வாங்கி நாமம் தீட்டினான்
நல்ல நல்ல ஐரிகை வேட்டி வாங்கிக் கட்டினான்
நாலுபேரு பார்த்து மெச்ச வேஷம் கட்டினான்
நாடகத்தைப் பட்டப்பகலில் நடத்திக் காட்டினான்
நம்ம காசைப் போடு என்றால் திட்டி ஓட்டினான்
ராஜ நடையைப் போட்டுக்கிட்டு மீசை முறுக்கினான்
ராத்திரி கரகோஷத்திலே மிகவும் தருக்கினான்
கூத்தாடியைக் கண்டால் அப்ளாஸ் கொடுத்திடும் கூட்டம்
கூத்து முடிஞ்ச மறுகணமே பஸ்சுக்கு ஓட்டம்
வேஷம் போட்டு வந்த வெற்றி வெற்றியாகுமா? இந்த
விவரம் தெரியாத புத்தி புத்தியாகுமா?
ஒரு ராத்திரியிலே டிராமா — அவன்
ராஜா வேஷம் போட்டான்
முத்துக் கிரீடம் பளபளக்க — கல்லில்
மோதிரம் டாலு பறந்தடிக்க
கொத்து சரப்பள்ளி பித்தளையில்
* கொள்ளேகால் பட்டு பளபளக்க
அட்டைக் கத்தி பளபளக்க

* கொள்ளேகால் பட்டு — Silk from the place known as Kollegal, a place in Mysore State.

அரிதாரம் பூசி முகம் மினுக்க
நாட்டியப் பெண் ஆடி முன்னே வர — சும்மா
நாலைஞ்சு மந்திரி பின்னே வர
பாட்டுக்கு முன்னாலே ராகம் வர
பவனி வந்தான் அவன் படுதாமுன்

ராஜா பாட்டு

**போதுகள் நாமகம்
யாழிப்பாடாம்**

“ஆராடா மந்திரி வல்லவனே ஆலயம் பூஜை நடக்குறதா?
கூறடா நீதி நடக்குறதா குத்தமில்லாமல் நடக்குறதா?
“நீதி நடக்குது ராஜாவே நில்லு நில்லு உள்ளே ஓடாதே”
என்ற குரல் ஒன்று கேட்டிடவே எட்டிப்பார்த்தான் அந்த ராஜாவும்
வாரண்டு சேவகன் மேடையின்மேல் வந்து நின்றுன் அந்த
மன்னாவன் முன்
“வாங்கின கடனுக்கு நாமமிட்டாய் உன்னை வைக்கிறேன்
ஜெயிலுக்குள் வா” வென்றுன்
“யார்மீது வாரண்டு கொண்டு வந்தீர் அவன் பெயர்
சொல்லுங்கள்” என்று சிங்க
கர்ஜைன் செய்தது போல் எதிரில் வந்தாரங்கு நரேந்திரன்
“நாடகமாடும் நடிகாந்த நாராயண பட்டாச்சாரியின் மேல்”
“நாராயண பட்டாசாரி யில்லை இவர் நல்ல அரிச்சந்திர மகராஜன்
வேஷம் முடிந்து கலைச்சபின்னே விரட்டிப் பிடியுங்கள்
இவரை” யென்று
பாசமுடன் அந்தகலையில் வைத்த பரிவில் நரேந்திரன் தானுரைக்க
நாடகத்தில் வந்த மகராசன் நாவலர் போற்ற நடித்து விட்டான்
பாடத்திறந்த அவன் வாயில் பண்களொல்லாம் வந்து கூடியது
தன்னை மறந்து நடித்துவிட்டான் தத்துவமாயிரம்
கொட்டிவிட்டான்

கு தரிசனம்

குருர்பிரம்மா குருர்விஷ்ணு : குருர்தேவோ மகேஸ்வர :
குரு : சாட்சாத் பரம்பிரம்ம தஸ்மை ஸ்ரீகுரவே நம :
ஹரோராமகிருஷ்ண கோவிந்த ராமகிருஷ்ண
கோபால ராமகிருஷ்ண வேணுவிலோல கிருஷ்ண
விஜயகோபால கிருஷ்ண ராதாலோல கிருஷ்ண
ராதை நானே மாதவன் அவனே ரமிப்பேன் அவனுடனே என்று
காதலுமாகி கண்ணீர் மல்கி கலந்தே நின்ற குரு

பக்திவழியிலே பாரததேசம் பழுத்த பழமொன்று
 சித்திகளைல்லாம் செய்வது அறிந்தும் செய்தறியான்று
 நாமசங்கீர்த்தனம் கேட்கும்போது நாராணனும் மாறி
 பூமியிலே ஒரு தெய்வம் உருவாய் பூத்தே நின்றமலர்
 இடறி விழுந்தால் நிஷ்டை கூடும் இதயங்கொண்ட குரு
 எல்லாம் சிவமாய் இருக்க நினைத்து இன்பம் தந்த குரு
 வந்தே மாதர மந்திரம் தந்த வங்கம் தந்த குரு
 வந்தே சத்குரு வந்தே சத்குரு வந்தே ஹம்ச குரு
 ஜெயஹிந்தென்னும் மந்திரம் தந்த தேசம் தந்தகுரு
 ஜெயஜெய ஹனிது மதமென்றே நம்தெய்வம் தந்தகுரு
 ஜனகணமன அதிநாயகமாகிய தன்மை கொண்ட குரு
 ஜெயஜெயஜெயஹே ஜெயஜெயபாரத தேசம் தந்தகுரு
 தட்சிணேஸ்வரம் சந்திதியில் அது தன்னை மறந்துவிடும்
 தவமும் யோகமும் தானே உருவாய் தாயோடு கலந்துவிடும்
 சாரதாமணி தேவியையும்தன் தாயாய் என்னும் குரு
 சம்சாரத்தை ஞானச்சீடனும் தானே கொண்ட குரு
 ராமகிருஷ்ண ஹரே ராமக்ருஷ்ண ஹரே ராமக்ருஷ்ண ஹரிபோல்
 கோயில் குருக்கள் சாமியைக் கண்டது குவலயத்தில் உண்டா
 குழந்தை ராமகிருஷ்ணர் கண்டார் கூத்தாடும் தாயை
 ஏற்றிவிடுவது எனி அதுதானே ஏறுது
 ஆற்றைக் கடப்பது தோணி அதுதானே கடவாது
 ஊற்றைச் சடலம் என்பவர் அந்த உடலை மறவார்கள்
 உண்பது ஸ்ட்டு குடிப்பது பாலு உறங்குதல் பஞ்சணையாம்
 கங்கைக் கரையில் இருக்கிற பண்டா காலையில் பார்ப்பது
 வென்னீரண்டா
 சேதுக்கரையில் இருக்கிற சாஸ்திரி ஜென்மத்தில் அதில்
 முழுகியதுண்டா
 ராமகிருஷ்ணரோ காளியின் குருக்கள் இருந்தும் அன்னையை
 அதில் கண்டார்
 தாம் ஒருநாளும் தாய்ஒருநாளும் தனியே பிரிந்து இருந்தறியார்
 பிள்ளைபிராயம் முதலாய் தெய்வ பித்துப்பிடித்த நரேந்திரன்
 எள்ளளவும் அது என்னிடமே வந்து ஏனோ தரிசனம் தரவில்லை
 என்றே தத்தன் எடுத்து உரைத்தார் இதயங்குழம்பிய நேரத்திலே
 என்று மயங்கி இருக்கிறபோது இவரது மாமன் ஒருநாளில்
 நன்று நன்று நரேந்திர தத்தா நான் சொல்வதைக் கேட்பாயா
 ராமா கிருஷ்ண என்பதில் ஒருவர் ரமிப்பதைக் கண்டேபாருன்றுர்

கடவுள் என்பது கற்றவன் சரடு கண்டவன் இல்லை என்றது முரடு
பகவான் என்பது படிச்சவன் புருடா பார்க்காமல் அதை
நம்பி குருடா
படித்தவரா அவர் இல்லை இல்லை பண்டிதரா அவர் இல்லை இல்லை
நடிப்பவரா அவர் இல்லை இல்லை நாராயணனே அவர்தாண்டா
மாமன் மருமகனிடம் வாதம் மருமகனுக்கோ பிடிவாதம்
மாதா காளியின் ரசவாதம் அவர் மனம் பொன்னுகியதே போதும்

வேறு

தேடி வந்தான் நரேந்திரன் தட்சிணேஸ்வரம்
நாடி வந்தானே நரேந்திரன்
கூடிவருங்காலம் குருவருளாலே
குவலயமெல்லாம் திருவருள் மயமாக
தேடி வந்தானே நரேந்திரன்
நிட்டை தெளிந்தெழுந்த நேரத்திலே நரேந்திரன்
சட்டை அணிந்து அவர்முன் வந்தார்
கட்டை கடைத்தேறும் காலமும் வந்தது சட்டை கழன்றது
தன் மயமாய் நின்றுள்
நெடுநாள் தேடிய சீடா அங்கே
நிற்பது ஏன் இங்கு வாயென்று
நிர்மலன் அழைக்க வந்த நரேந்திரன்
நெடுஞ்சாண் கிடையாய் விழுந்தானே
பாடுக பாடுக என்றுள் பரமன்
பக்தியில் உருகியே பாடி நின்றுள்
தேடிய மகவை தாய் கண்டதுபோல்
திக்குமுக்காடினுன் குருநாதன்
எத்தனை நாளாய் தேடுகிறேன் உன்னை
ஏனிந்த தாமதம் செய்தாய் நீ என
பித்தனைப் போலவே பரமஹம்ச குரு
அத்தன் சீடனை ஆட்கொண்டார்
கண்டதுண்டோ நீர் கண்டதுண்டோ கடவுளைக் கண்ணுலே
கண்டதுண்டோ
கணந்தோறும்நான் கண்டுகொண்டேயுள்ளேன் கண்ணுலே
உன்னை காண்பதிலும்மேலாய்
உனக்குங் காட்டுவேன் உட்காரென்றுள் உள்ளம் நடுங்கி
உட்கார்ந்தானே

பட்டிக்காட்டான் கெட்டிக்காரன் கட்டிக்கரும்பாய் பேசுகிறுன்
பாராமல் நாம் பழகுதல் மோசம் பக்குவம் சோதித்துப்
பார்த்திடுவேன்
அடிக்கடி தத்தன் அங்கேவருவார் அப்பனும் நித்தம்
தேடிப்போவார்
அருள்மழைபொழியும் குருநாதன் அன்னையைப்போல
ஒருநாள் (பழகிவந்தார்
தனியே அவரை அழைத்துச்சென்று தத்தா உனக்கு சம்சயமேன்
சத்தியும் நானே சிவமும் நீயே தத்துவமிதனை கண்டேன் என்று
தவமுனி நாக்கு தழுதழுத்திடவே தன்னுள் நகைத்தான் நரேந்
திரன்
கைகொடுத்தாரே குருநாதன் காசியும் குமரியும் கைதொழும் வழி
வாழு

அஞ்சேல் அஞ்சேல் என்றே சொல்லும் அபயஹஸ்தமதனால்
சீடர் நெஞ்சினிலே கைவைத்தார் உடனே நினைப்பை இழந்து
விட்டான்
என்னைப் பெற்றவள் பரிதவிப்பாளே என்ன செய்கிறீர் என்றல்லி
தன்னை மறந்தார் ஆனந்தக்கடல் தன்னில் விழுந்தார் நரேந்திரன்
பொன்னைப் புடமிட் டெடுத்தது போலே
புதுஒளி தந்தார் குருநாதர்
நரேந்திர நாதர் அடைந்த இன்பத்தில் நமக்கும் சிறிது கிடைக்காதா
நானென்னும் எண்ணம் தன்னை மறந்து நாவும் சும்மா இருக்காதா
தேனமுதம்பொழி திருவருள் கடலில் தேகம் சும்மா கிடக்காதா
சிறியவனுக்கும் அருளும் குருவே உன் திருவருள் சற்றே தா தா தா
கைகொடுத்தாண்ட குருநாதா கருணைக்கடலே குருநாதா
தெய்வத்துள் வைத்த குருநாதா இந்த
சிறுவனுக்கந்த அருள் தா தா தா
தீண்டிய கரத்தால் மீண்டும் தொடவே தெளிந்தது நிஷ்டை
கழன்றது சட்டை
ஆண்டவன் காலை தொழுது வணங்கி அருகில் அமர்ந்தான்
அவரானான்.

வேறு

ஆண்டுகள் ஆறு நரேந்திரன் இவ்வாறு அருந்தினன் ஞானப்
பழச்சாறு
வேண்டியவாறு சிஷ்யன் குருவை விளக்கம் கேட்டார் பலவாறு
ஆண்டவனிடமே ஸயித்திடவேண்டும் அருவிசமாதி நிலையென்றே

அண்ணல் கேட்க ஜயன் மறுத்தார் ஆனந்தமுனக்குத் தான்
சொந்தமா

சுகப்பிரம்மபோல் சுத்த சமாதி சுகத்தில் நிலைபெறுவேன்
அகப்பட்டதைநான் விழுங்கும்போது அரைக்கணம் விழித்திடு
ஆனந்தம்நீர் அருள்வீரன்று ஆசானிடம் கேட்க (வேன்
அற்பப்பொருளுக்கு நீ ஆசைகள் படலாமோ

அழகல் அழகல் நரேந்திரா

கற்பகத் தருபோல காசினிக்கே நீயும்

அற்புதமான சுகம் அளிக்கவந்தவனன்றே

உனக்குமட்டும் இதுசிறு லாபம் இதனால்

ஆருக்கு என்னப்பா உபயோகம்

தனக்கென அனுபவித்திடும்யோகம் — அதுதானும் ஒருவகையில்
போகம்

எல்லோருக்கும் நிழலைத்தர நீ இருக்கவேண்டுமே எந்நானும்
நல்லவர் ஒருவர் உள்ரென்றால் நாடெங்கும்மழு பெய்திடுமாம்
கனிகள் பழுத்து தொங்கும் தோப்பை கண்டார் மூன்றுபேர்வழிகள்
கடித்துத் தின்றார் ஒருவர் மாங்கனி ஆராய்ந்தாரோருவர்
கண்டேன் கண்டேன் கனிகள் தொங்குது கலந்தே தின்போம்
வாவென்றே

எல்லோரும் வாருங்கள் சுகமிருக்குது பாருங்கள்

நல்லோர் பணிந்திடும் தில்லையம்பலம்நாதன் — தரிசனம்

நாடியழழுத்த நந்தஜைப்போலே

கைகாட்டி மரம்போல கைகாட்டுவாய்

கரும பந்த பிணி ஓட்டுவாய்

மெய்காட்டி அருள்ஞானம் தஜைகூட்டுவாய்

மேலான நெறிக்குநீ வழி காட்டுவாய்

என்று ஞானி சொல்லவே ஜிசைந்தஞானி கேட்கவே

அன்றுதொட்டு உலகத்தில் ஆலமரம்போல் ஆயினுன்

ஆயினும் ஆசைப்பட்டதனாலே அனைந்தார் குருவும் நிஷ்டைகைகூட
வாயினில் மூச்சும் நின்றுதிண்டாட மருகிய சிஷ்யர்கள் சூக்குரல்
நிஷ்டை தெளிந்தானே நரேந்திரன் (போட

அஷ்டமாசித்தியும் அடைந்து விளங்கினுன்

ஆயிரத் தெண்ணுாத் தெண்பத்தாறு ஆகஸ்ட் மாதம் ஆம்பதினாறு
ஞாயிற்றுக்கிழமையில் அருட்கங்கையாறு ஞானக்கடலில் கலந்த
தவ்வாறு

எங்கு பிறந்தாலும் நதிவெள்ளம் சங்கமம் கடலில்தான்

எங்கு பிறந்தாலும் நதிவெள்ளாம் இறைவன் காலடிதான்
கட்டையை விட்டுவிட்டே குருபிரம்மம் கடவுளுடன் கலந்தார்
அவர்காட்டிய வழியினிலே நரேந்திரர் நாட்டை உயர்த்த வந்தார்.

குரு சமாதி அடைந்தபின் நரேந்திரரின் நிலை

குரு மகராஜ குரு ஜெய பரப்ரம்ம சத்குரு

குரு மகராஜன் திருவுபதேசம் கொண்டான் தலையில் நரேந்திரன்

குரு வாசகமே திருவாசகமாய் சூறியபடியே நடக்கலுற்றுன்

குரு மகராஜ் கூறியது என்ன ?

“பரித்ரானுய சாதாநாம் வினுசாயச துஷ்கிருதாம்
தர்ம சம்ஸ்தாபனர்த்தாய ஸம்பவாமி யுகே யுகே
துஷ்டத்தனமறுத்து தூய்மை தவம் வளர்த்து
இஷ்டமுடன் தருமத்தை எங்கும் நிலைநிறுத்த
யுகந்தோறும் வருவேன் என உபதேசம் கண்ணன் செய்தான்
உன் கடமையும் அதுதான் உலகெங்கும் தர்மம் வளர்”
என்று உரைத்த குருநாதன் இளைய ஞானியை கண்ணன் என்றான்
அன்றைக்கு முதலாய் நரேந்திர ஞானி ஆன்ம ப்ரசாரம் பல
புரிந்தார்

குருவின் சீடர்கள் பட்பாடு

குருமகராஜன் கூட்டைவிடவே குஞ்சுகளுக்கங் கிடமில்லை
கூட்டமுமில்லை தனவந்தர்கள் கொடுப்பதுமில்லை வழி இல்லை
குருக்கள் வேலை பார்த்துவந்த கோயிலில் சீடர்க்கிடமில்லை
கும்பல் கலைந்து தனித்தனியாகவும் நரேந்திரருக்கு மனமில்லை
வரநகர் என்ற இடத்தில் சென்று வசதிகளின்றி வாழ்ந்தார்கள்
வரவர துண்பம் அதிகமானது வாழவும் அங்கே வழியில்லை

சமுகம் படுத்திய பாடு

சின்ன வயதிலே துறவிகள் ஆனால் சேர்க்கவுமாட்டார் வீட்டினிலே
தன்னை மறந்து அவர் இருந்தாலும் சமுகம் போச்சு தன்
பாட்டினிலே

துறவுக்கு உறவே பகையாதல்

வாலிப ஞானிகள் கூட்டம் யாவரும்

வழியாய் கல்வி பயின்றவர்கள்

வேலியை ஓடித்து கிளம்பிவிட்டாரென்று

வீட்டார் சண்டைக்கு கிளம்பிவிட்டார்

“இந்த வயசிலே காவிகட்டினால்
 ஏற்குமோ உலகுக்கு ஏற்காது” — என
 பந்தங்களொல்லாம் பற்றியிழுத்தது
 பாட்டியும் பாட்டனும் அழுத்தார்கள்
 “உன்னைக் கொல்வேன், உயிரெவிடுவேன்
 பொன்னே மணியே போகாதே” — என்று
 தன்னைப் பெற்ற தாயும் துறவிகள்
 தாவாங்கட்டையைப் பிடித்தார்கள்
 மொட்டைத்தலையும் காவியுங்கண்டு
 மூண்டது துயரம் தாய்மாருக்கு — என்
 கட்டையிருக்கையில் உன்னை இப்படி
 காணவா பெற்றேன் என்றார்கள்
 “அப்பா மகனே குழந்தாய்” என்று
 அலறித் துடித்தார்கள் பெற்றேர்கள்
 கப்பறையை உடை காவியைக் கொளுத்து
 கலியாணம்செய் என்றார்கள்.

சீடர்களை நரேந்திரன் காத்தல்
 துறவிக்கெல்லாம் சோதனை வந்தது
 தூய நரேந்திரன் விடவில்லை
 “உறவுக்கெல்லாம் மேலாயுள்ளது
 ஒன்று பரம்பொருள்” என்றிட்டான்
 அன்னமின்றித் தவித்தாலும் ஆடிப்பாடி துதிப்பார்கள்
 கண்ணம் ஓட்டிப்போனாலும் கடவுளைப்பாட மறவார்கள்
 கூடிப்பிச்சை எடுப்பார்கள் குறுணையைச் சோருப் வடிப்பார்கள்
 குறுஞ்சாக்கிரை முன்னை முருங்கை கொழுந்தைக்கிள்ளி அவிப்
 பார்கள்
 நாவையடக்கித் தின்பார்கள் ஹரி நாம ரசத்தை உண்பார்கள்
 பாவம் பாவம் துறவிகள் பட்ட பாடுகள் சொல்லத் தரமில்லை

“சமுதாயம் வணங்கும் சாதுக்கள்”
 ஆணித்தரமாய் குருவுபதேசம் அதிலே நின்று துயருற்ற
 மாணிக்கங்களை ராமகிருஷ்ணரின் மைந்தர்களை நாம் கும்பிடுரேம்
 இந்தப்படியே இருமூன்றாண்டு இருந்தார் அந்த துறவியெலாம்
 அந்த வேளையில் விவேகாநந்தர் ஆஜைக்கடங்கி நடந்தார்கள்

சுவாமிலீயின் திக்விலூயம்

விஜயம் புறப்பட்டார் விவேகானந்தர் — திக்கு
விஜயம் புறப்பட்டார்
விஜய நரேந்திர அருட்பிரவாகம் அம்சோகம் என
கமண்டலதாரியாய்

— விஜயம்

கொடிய பணத்தைக் கையால் தொடமாட்டேன்
யாரும் கொடுத்ததை உண்பேன் எடுத்த விரதமென — விஜயம்
ராஜ கம்பீரன் ரூபசிங்காரன் ரவிபோல் திருமுக
மண்டலமுடையான்
தேச தேசமும் கண்டு மயங்கும் திருவருள் நோக்கமும்
குருவருஞும் கொண்டே

— விஜயம்

ஸ்தல யாத்திரை அம்மானை

செத்தவர் தம்காதில் சிவனுர் மந்திரம் சொல்லி
முக்கியருஞும் காசி முதல் வணக்கம் அம்மானை
செத்தவர்தான் சிவலோகம் சேர்வாரோ அம்மானை
இத்தரையில் அதுகிடைக்க தத்தர் செய்தார் அம்மானை
கூட்டக்குரங்கு வர ஓட்டம் எடுக்கிறப்போ
குருவொருவர் எதிர்த்துநிற்க கூறினார் அம்மானை
வானரத்தின் கதையாலே வந்ததென்ன அம்மானை?
மனக்குரங்கை எதிர்த்து நிற்க வழிகண்டார் அம்மானை

காதலுக்கும் சாதலுண்டு

ஆனைய் பிறந்தவருக்கு அடையாளமாய் வாழ
அவதரித்த ஸ்ரீராமன் அயோத்தி வந்தார் அம்மானை
அந்தநாள் கோபமது அடங்கினதோ அம்மானை?
ஆனாலும் கலியாண ஆசைவல்லே அம்மானை
கண்ணன் விளொயாடும் கருந்துளசி வனம் சென்று
அண்ணைலைப்பாடி ஆடினார் அம்மானை
வெண்ணைய் தயிர்பாலை விழுங்கினரோ அம்மானை?
வேண்டும் நேரம் கண்ணன் விருந்து வைத்தார் அம்மானை
பன்னீரு டின்னில் வரும் பரிமளிக்கும் காசிப்பூர்
தன்னிலே காற்றை உண்ணும் தவசி கண்டார் அம்மானை
தன் குருவை விட்டுவிட்டு தாவினரோ அம்மானை?
தவறி விழுகாமல் தப்பிவிட்டார் அம்மானை
பொன்மலையில் ஏறியதன் பொலிவில் மதியங்கி

தன்மயமாய நின்று தவஞ்செய்தார் அம்மானை
 பொன்மலையைக் கண்டும் நெஞ்சம் பொருந்தலையோ அம்மானை ?
 பொன்னுசை போக்கவந்த புண்ணியன்தான் அம்மானை
 கைலாச யாத்திரைக்கு காதம்ஒர் இருபதுமேல்
 காலால் நடந்துசென்றால் காணவில்லை அம்மானை
 கைலாயம் போயும் மனக் கலவரமேன் அம்மானை
 காசினிக்கே கைலாயம் காட்டவந்தார் அம்மானை
 காச்சலுக்கு வைத்தியனும் கைலாச பதிவந்து
 கைபிடித்துப் பார்த்து காத்தனரே அம்மானை
 சிவனுரும் சேவைசெய்யத் தேவை என்ன அம்மானை ?
 சிவநாமம் செழிக்கவைக்க தேகம் தந்தார் அம்மானை
 டில்லிமா நகரின்கதை சொல்லிவரும் இடிபாடு
 உள்ளதைக் கண்டு அதன் உண்மை கண்டார் அம்மானை
 உள்ளதெல்லாம் பொய்யானால் உண்மை என்ன அம்மானை ?
 உழைப்பே உயர்ந்தது உரைத்து வந்தார் அம்மானை
 “ உருவ வழிபாடு உதவாது ” என்ற மன்னன்
 உருவப்படமேல் காரி உமிழ்ந்தாரே அம்மானை
 உச்சிட்டம் சிந்தியதால் உயர்ந்தவர் யார் அம்மானை ?
 ஊரானும் மன்னாருக்கு உபதேசம் அம்மானை
 பம்பாயில் பூனையில் பண்டிதர்கள் கண்டுகொண்டு
 பாலகங்காதர திலகர் பழக்கம் வந்ததம் மானை
 திலகரது தேசபக்தி தீண்டியதோ அம்மானை
 தெய்வமே தேசமென்று செய்தான் காண் அம்மானை

வேறு

தென்திசை சென்றுள் திக்விஜமாய் தேசம்புகழ் ஞானி
 தென்திசை அதிபன் அஞ்சி நடுங்கினுன் தேகம் அதில் நானிகள்
 ஏச்சைப் பொறுக்காமல் ஈசன் வருதல்
 தீவண்டியிலே தண்ணீர்தாகம் சில்லறை கிடையாது
 செம்புத்தண்ணிக்கு காசு கொடாமல் தீராது தாகம்
 தண்ணிகுடிக்க பணமில்லாமல் தவித்தார் சிவஞானி
 தமாஷை பார்த்து சிரித்தான் ஒருவன் தனவான் பேமானி
 “ பண்டாரம் பரதேசி உடம்பில் பலத்தில் குறைவில்லை ”
 “ பாடுபட்டுக்கைழச்சி பைசாதேட பயலுக்கு மனமில்லை ”
 காசுக்காரன் ஞானமில்லாத கசடன் ஒரு ஆடன்

கருணை வள்ளலைப் பார்த்து நகைத்தால் கடவுள் பொறுப்பாரோ
வெயிட்டிங் ரூமில் ஞானி உட்கார விடவில்லை ரயில்வே பியுன்
வேட்டியை நனைச்சுவிரிச்சு சுவாமி வெயிலில் உட்கார்ந்தார்
அந்த வேளையில் காசுக்காரன் அரட்டைக்கல்லித்தனமாய்
“ஐயா சுவாமி அடிமையைப் பாரும் அல்வா தின்னுகிறேன்
உலகம் துறந்த சாமி உமக்கு உண்ணச் சோறில்லை
உழூக்கத் தெரியாச் சாதுக்கள் உம்மால் உலகுக்கே தொல்லை”
என்று சிரித்தான் சுவாமிகளும் இதை எண்ணுமல் இருந்தார்
அன்று படைத்தவன் இதனைக் கேட்டதும் ஆதரிக்க வந்தார்

கணவில் வந்து ராமர் உத்தரவிட ஒருவர் வருதல்
ஓடிவந்தார் ஒரு நாராயணன் - உண்மை ஞானியை
தேடிவந்தார் திருநாராயணன்
வாடிய பயிருக்கு மழைபொழியும் தெய்வம்
வரச்சொல்லி வந்தார்வள்ளல் ஒருவன்
தட்டுநிறைய வைத்தான் லட்டு ஜிலேபி
தர்பாசனம் ஒரு கையிலெடுத்தான்
தொட்டதும் ஜில்லெனும் தண்ணீர் ஒருகுடம்
தூக்கிவந்தான் எங்கும் நோக்கி வந்தான்
“அமுதன்ன வாருங்கள் சாமி,” என்று அடிபணிந்தான் அந்த
சாது

“யாரைத்தேடி வந்தாய் அப்பா முன்பின் அறியாதவன் நானே”
மிட்டாய்க்கடைக்காரன் “சாமி நான் வீட்டில் படுத்திருந்தேன்
என்னைத் தொட்டு எழுப்பிற்று தெய்வம் என் தொண்டன்
பசித்திருக்கின்றுன்
கொண்டுபோ அன்னமும் பாலும் என்று கோதண்டராமன்
உரைத்தார்”
“யாரவர் அடையாளம் என்ன? சுவாமி அவரை நான் எப்படி
காண்பேன்”
பாரிதோ பாரிதோ என்றான் அந்தப் பரம்பொருள் உமைப்போல்
நின்றுன்
ஓடிவந்தேன் இங்கு சாமி இதை உண்டென்னை யாட்கொள்ள
என்றவர் சொல்லி வணங்கிடவே “நீர் என்னிலும் பெரியவர்”
என்று
அன்று நரேந்திரர் கண்ணீர் ஆனந்தக் கண்ணீராய்ப் பெருக

பரிகாசம் செய்தவர் பணிதல்
 பரிகாசம் செய்தவன் கண்டான் நெஞ்சம் பதைபதைத்தே வந்து
 நின்றுன்
 தெரியாமல் நான் செய்துவிட்டேன் தேவர் பொறுத்திடல் வேண்டும்
 என்று
 காலில் விழுந்தானே தனவான் அதைக்கண்டு நகைத்தாரே
 கனவான்

ரயிலில் வெள்ளைக்காரர்கள்

இரண்டாம் வகுப்பு வண்டியில் ஒருநாள் இரண்டு வெள்ளைக்காரர் இண்டியன் மெண்டிக் கெண்டைப் பார்த்து ஏனாம் செய்தார்கள் சோம்பேரி இவன் பாடியைப்பாரு ஸோ வெரி ஹெல்தி என்றுர்கள் சோத்துக்குக் கேடாய் வாழும் இவன்போல் துறவிக்குக் குறையில்லை என்றே அவர்கள் இங்கீலீஷிலே ஏசிப்பேசிடவே எல்லாம் அறிந்த சுவாமிகள் கேட்டு இளநகை செய்திருந்தார் அந்த வேளையில் வண்டியின் கார்டு அந்தப்பக்கம் வரவே வில் யூ கிவ் மி சம் வாட்டர் என்று ஆங்கிலத்தில் சொல்ல இங்கீலீஷ்காரன் திகைத்துப் போன்று இவரது பேச்சினிலே எங்கள் ஏனாம் கேட்டும் ஏன் சும்மா இருந்தீர் என்றே கேட்ட வெள்ளையருக்கு இவரும் ஏதுரைத்தார் முட்டாள்களுடன் பழகுவது இதுதான் முதல்தடவை அல்ல மூர்க்கத்தனமாய்ப் பேசாதீர் என முரட்டு வெள்ளைக்காரன் குத்துச் சண்டைக்கு வலுவில் வந்து கோபித்துப் பாய்ந்தானும் குறுநகையுடனே சுவாமிகள் தானும் குஸ்திக்கு வா வென்றுர் முண்டன் எனக்கு ரெண்டாள் நீங்கள் சண்டைக்காய் என்றே முண்டா தட்டி நின்றுர் வெள்ளையர் மோஸ்ட் ஸாரி என்றுர் அன்பும் அகிம்சையும் கோழைத்தனத்தின் அடையாளம் அல்ல ஆண்மை ஞானமே வீரம் பிறக்கும் அன்னை என்றருளி சுவாமிகள் வீரம் காட்டியதன் சூட்சுமமே இதுதான் பெங்களூரிலே சுவாமிகள் வந்து பிர்கா போட்டார்கள் அங்கு திவானும் இருந்த சேஷாத்திரி ஐயர் அதிதிகளாய் மாண்புக்கெல்லாம் உறைவிடமாகிய மைசூர் மன்னர் அவர் வழிவழியாக கலைகளைக்காக்கும் மைசூர் மன்னர் அவர் சாமராஜேந்திர உடையார் சாமிக்கு சரியாசனம் தந்து தானும் நின்று தவழுனி காலில் தண்டம் இட்டாராம் பாதழுஜைக்கு பவுணும் வெள்ளியும் பாலும் கொண்டு வர

பணித்தார் துறவி மறுத்தார் மன்னு பாதபூசை வேண்டாம் சாமிகள் அறிவை கண்ட மைசூர் மன்னர் தம் கரத்தைக் கூப்பி சர்வமதச்சபை அமெரிக்காவில் தானே கூடுகின்றார் தாங்களும் அங்கே சென்று நமது தாய்மதத்தின் மகிழை தன்னை உரைத்து வரவேண்டும் என தானே வேண்டிடவே எத்தனை செல்வம் செலவானாலும் என்செலவில் சென்று இந்து மதத்தின் பெருமைகளைல்லாம் எடுத்துச் சொல்லவேண்டும் என்றே கேட்க விவேகானந்தர் என்ன உரைத்தாராம் ஈசன் ஆஜை எதுவோ அதுபோல் இயங்கும் என்றார் திருவாங்கூரில் தெய்வத்தை மறவா திருமன்னர் கண்டார் திரும்பும் வழியில் மதுரை வந்தே சென்றார் தேவைநகர் இன்பத் தமிழை கண்போல் வளர்த்த எங்கள் சேதுபதி ராமநாதரின் வாசலைக் காக்கும் எங்கள் சேதுபதி அன்புக் கடலை வரவேற்றிருாம் அடிபணிந்தே நின்றார் அமெரிக்காவுக்கு தாங்கள் செல்ல ஆனது செய்கின்றேன் என்றே சொல்ல விவேகானந்தர் ஏதும் கூருமல் இறைவன் திருவுளம் என்று உரைத்து இராமேசுவரம் சென்றார் கண்டவர் மோட்சம் கண்டிடும் அந்த பண்டைப் பதியினிலே கையால் ஜானகி பிடித்த லிங்கத்தை கண்டு வணங்கியதும் அன்றும் இன்றும் என்றும் எங்கள் அன்னை பதினாறும் ஆட்சி நடத்தும் குமரிக் கோயில் அதனைக் கும்பிட்டு கண்ணிக்குமரி காலடியில் அவர் கண்டார் ஒரு காட்சி எத்தனை எத்தனை பாங்குள்ள மக்கள் எத்தனை பாதையில் வித்யாசம்

இத்தனை வேற்றுமை இருந்தும் ஒன்றும் இருப்பதன் காரணம் சில காசியும் சேதுவும் இமயமும் குமரியும் கலந்தே வாழுகின்றார் கடவுட் பற்று வைதிக மதமும் காரணமானதனால் என்றே எண்ணி சுவாமிகள் அங்கே இருநாள் இருந்தார்கள் இதனில் ஒருநாள் குமரிப் பாறையில் எழுந்தருள எண்ணி இருகையாலே நீந்தி பாறையில் ஏறியமர்ந்திருந்தார் இருபுறமும் ஒரு காட்சியைக் கண்டார் என்னென்ன அற்புதமோ சந்திரர் சூரியர் இருவரும் இருபுறம் சாமரம் வீசிடவே, தன் கடலின்மேல் வெண்பாலுண்டை தன்னைப் போல் வரவே எட்டாம் பெருங்கடல் இரவியும் மதியும் என் முன் வருமானால் இதயத்தாலே இவ்வுலகைநான் ஏற்றம் செய்திடலாம் பாறையின் நின்று விவேகானந்தன் பாரை ஆண்டிடவே

பண்டைப் பெருமை பாரதத் தாயை கண்டு வணங்கிடவே
அமெரிக்காவுக்கு சென்றிடும் எண்ணம் அலைபோல் வந்ததங்கே
ஆனந்த ஞானி தன்னை நோக்கி அன்னை கூறினாலோ

சென்னையில் சுவாமிகள்

சீருஞ்சிறப்பும் மிகுந்திருக்கும் சென்னைப்பட்டினத்தை நண்ணினாலும்
நாம் ஊரும் திரண்டது சுவாமிகளை உள்ளன்புடனே வரவேற்றனராம்

ஆனந்த ரூபம்

பாலப்பிராயத்துச் சண்யாசி முன்பின் பார்த்ததுண்டோ சற்று
யோசி பார்த்ததுபோலவே கானுதடி ஞான பண்டிதனைப்போல தோனு
தடி

பால்வடியும் முகம் பார்த்தாலே நம்ம பசியும் தாகழும் போகுதடி
அருள்வடியும் கண்ணைக் கண்டதும்மே நமக்கானந்தக் கண்ணீர்
பெருகுமடி
அழகை முகத்திலே பாருங்கடி இது யாருக்கும் இல்லாத தேஜஸ்சுடி
அதுதான் ஞானப்பிரகாசமடி ஆண்டவர்க்கு இவன் நேசனடி
கல்லைக் கனிவிக்கும் சித்தனடி இவன் கடவுள் மயமான பித்தனடி
தொல்லைப் பிறவிக்கு எத்தனடி இவன் தூயனடி நம்சகாயனடி
காவித்துவராடை கட்டிக்கிட்டு இரு கண்ணில் அருள்மழை
கொட்டிக்கிட்டு

பாவத்தையோட்டி விரட்டிக்கிட்டு அவர் பார்க்குற பார்வையை
பாருங்கோடி

இந்த வயதிலே பண்டார வேஷமும் இளநகையும் தந்ததாரடியோ
அந்தநாளில் ஆதி சங்கரனைத் தந்த ஆண்டவன்தானென்று
கூறடியோ

பாசக்கடலுக்கு ஓடமடி இவர் பண்டைய நான்மறை பாடமடி
சுசன் விளையாடும் கூடமடி இவர் இந்திய ஞானத்தின் மாடமடி
வாயிலே தேன் வந்து ஊறுதடி ஒரு வார்த்தையிலே நெஞ்சம் ஆறுதடி
மாயையும் கப்பலிலேறுதடி இவன் தருமத்தின் மறு அவதாரமடி
கெட்டிக்காரர் உள்ள பட்டினத்தில் கிண்டலும் கேலியும் என்றும்
உண்டு

சுட்டித்தனமாக கேள்விகளும் தூய மதப்பற்றும் என்றும் உண்டு
காவியைக் கட்டின சந்நியாசி காசைத்தொடாத ஓர் சந்யாசி

கல்கத்தாகாரராம் சந்யாசி கல்வியைக் கற்ற ஒரு சந்யாசி ஆங்கிலம் பேசுற சந்யாசி அறிவுக்கடல் ஒரு சந்யாசி அதிசயம் பார்த்திட வேணுமென்று ஆயிரம் ஆயிரம் கூட்டங்களாம் மாணவர் கூட்ட பெருமைதன்னை வாயாலுரைக்க முடியாது ஆணவமில்லாத மாணவர்கள் அறிவுத்திருக்கோயில் ஆனவர்கள் சென்னையில் வாழ்ந்துள்ள மாணவர்கள் சிந்தையிலே வயதான வர்கள்

திண்ணையில் தூங்குற சோம்பலையே தீர்த்துக்கட்டிய மாணவர்கள் ராமு ராமானுஜம் போன்றவர்கள் பின்னர் ராமகிருஷ்ணமடம் கண்டவர்கள்

பூமி புகழ்ந்திடும் மாணவர்கள் புத்தியில் தீக்கொழுந்தானவர்கள் தேசம் புகழும் சிவஞானி தெய்வம் உறைந்திடும் பொன்மேனி ஈசனைக் கண்ட சிவஞானி சிவஞரைச் சேகரிக்குந் தேனீ சின்னஞ்சிறுவருடன் பழகி சிந்தையைத் தன்வசமாக்கிக்கொண்டு பின்னர் உலகம் செழித்திடவே பின்னைகள் உள்ளத்தில் அன்பை வைத்தான்

சர்வமதச்சபை தான் செல்லவே சுவாமியை வேண்டிட மாணவர்கள் சர்வம் குருவருள் என்று சொல்லி சாமி தவத்தில் நிலைத்திடவே சற்குருநாதன் திருவருவம் ஜாக்கிரத்தில் வந்து ஞானியிடம் அற்புதம் ஒன்றை நிகழ்த்திவிட அலைகடல் நோக்கி அழைத்திடவே கருணைக்கடல் அந்த ராமகிருஷ்ணர் கடலில் மறைத்தனர் அப் போது

தருணமிதுவெனக் கண்டுகொண்டார் சற்குருஞனை தலைதாங்கி ஜயன் விவேகத்தில் ஆனந்தனும் அருட்கடல் அமெரிக்கா சென் நிடவே

தெய்வத் திருவருள் தன்னைப்பெற்று சிரமசைத்தார் இங்கு சென்னையிலே

ஆனந்தக் கூத்தாடிமாணவர் ஜயன் புகழ் பாடி அப்பொழுதே ஓடி பலரிடம் அதற்குப் பொருள்தேடி கையிரண்டும் நீட்டி பலரிடம் பையப் பல்லைக்காட்டி காசு பணந்தேடி ஜயனிடம் காணிக்கை கொண்டோடி ஆயிரம் ஜநாறு சேர்த்து ஆண்டை முகம் பார்த்து வேர்த்து மாயிரு ஞாலமிதை வாழ்த்தும் ஞாயிறைக் கொண்டாடி அமெரிக்கா போய்வாரும் அன்னையின் ஆசைதனைத் தீரும் உலகில் அமரிக்கையைக் காரும் ஆனந்தம் போய் வாரும் என்று வணங்க நன்றுஇது என்று சென்று வர இசைந்தார்

இந்திய மன்னர் நிஜாமு மைசூர் ராமஞுதபுரத்தார்
எல்லோரும் பொருள் தந்தே ஞானியை ஏற்றினர் கப்பலிலே
ஆயிரத்தெண்ணுத்தி தொண்ணுத்து மூன்று ஆண்டு மே முப்பத்தி
ஒன்றுந்தேதி வாயில் குருநாமம் தண்ணீச் சொல்லி வள்ளல் பெனின்சுலர்
கப்பலேறி விரிந்த கடலிலே சிவஞானி விரிவுரை செய்ய புறப்பட்டார்

ஞானேபதேசம்

அறியாதவர் நாட்டில் துறவி அரையில் காவியுடன்
தெரியாதவர் நாட்டில் துறவி திக்குவிஜயம் செய்தார்
அழைப்பில்லாமல் வந்தவர் ஞானி அவரைப் போற்றிவாரோ
பேணி

ஆனாலும் அது ஞானத்தோணி ஆனதனுலே பல அபிமானி
வந்தார் துறவியை கண்டார் அவரது செந்தாமரைமுகத்

தெனுண்டார்

நந்தா ஒளியாம் வந்தார் என்று நல்லவரெல்லாம் பணிந்தார்கள்
தீபம் தெரியுது தீபம் தெரியுது சிகாகோ மண்டபத்தில்
ஜோதி தெரியுது ஜோதி தெரியுது சோர்வை அகற்றிடவே
பத்தாயிரம் வெள்ளைக்காரர் நடுவிலே முத்து மழைபொழிய
சக்தி சிவம் என்ற தத்துவத்தை அவர் சாற்றும் பெருமைகள்கேள்
காவித்தலைப்பாகை காவித்துவராடை கண்ணை கவருதம்மா
அவர் கண்ணுலே பார்க்கும் பார்வையிலே ஜன்மம் கடைத்தேறி

போகுமம்மா

எல்லோரும் லேடஸ் ஜென்டில்மன் என்றுதான் எடுப்பாங்க
பேச்சுக்களை

இந்திய ஞானி உறைத்த விதத்திலே இதயம் களிச்சுதம்மா
சர்வமதச்சபைக் கூட்டத்திலே தடபுடல் பழக்கும் தோட்டத்திலே
கர்வம் மிகுந்த பலர் நடுவே நமது காவிப்பெருமையைக் காணு
மம்மா

பேசவே கூப்பிட்ட நேரத்திலே மாயைபேதகம் செய்தது ஓரத்திலே
சுசனாருளென்னும் வீரத்திலே அவர் எழுந்து வந்தார் சபை
மத்தியிலே கையும் காலும் நடுங்குதம்மா ஞானி கண்டத்திலே குரல் கம்மு
தம்மா பெய்யும் மழை வருமுன்னுடி பெருமுகில் வானில் மறைப்பதுபோல்

சற்குருநாதனை எண்ணிக்கொண்டார் பாரதத் தாயையும் தியானம் பண்ணிக்கொண்டார் அற்புதம் ஒன்று நிகழ்த்தவேணும் என்று ஆண்டவனும் அப்போ எண்ணிக்கொண்டார் பொன்மணி நாதம் முழங்குதடா பூமிக்கு இன்பம் வழங்குதடா சொல்மழை மாரி பொழியுதடா அங்கே சோர்ந்தவர் உள்ளம்

மீறுதடா

ஓம்சக்தி ஓம்சக்தி ஓம்சக்தி ஓம் உலகம் தழழக்கவே ஓம்சக்தி ஓம்சக்தி ஓம் ஓமெனும் மந்திரம் ஓங்குதடா உலகினில் மாயைபின் வாங்குதடா ஞானமுகில் வந்து கொட்டுதடா வானத்தையே பூமி எட்டுதடா தேனருவி வந்து கொட்டுதடா தீமையை ஒட விரட்டுதடா ஆனந்த ஞானி விவேகானந்தன் அமெரிக்க நாட்டினில் உள்ளவரை தானும் தன் சோதரன்போல எண்ணி தன்னருள் காட்டியே

பேசுகிறேன்

அமெரிக்க நாட்டிலிருப்பவரே அண்ணனும் தம்பியும் ஆனவரே என குழறிவரும் பேரன்பினிலே குவலயமே ஒன்று ஆனதையா ஆழக்கடலை ஓர் நாழியினால் அளக்கமுடிந்திடும் நேரத்தினிலே வாழுப்பழத்தில் இனிப்பை கையால் வைக்க முடிந்திடும்

நேரத்திலே

ஏழை பங்காளன் நரேந்திரனின் இந்த சிகாகோ பிரசங்கமதை இதயமடைந்திடும் ஆனந்தத்தை எழுத்தில் எழுதிட முடிந்திடதாம் அமெரிக்க நாடு உயர்ந்ததய்யா ஆத்தும ஞானம் நிறைந்ததய்யா அன்னையின் நாடும் உயர்ந்ததய்யா அன்புக்கொடியெங்கும் பறந்த தய்யா

வேதாந்தஞான சபைகள்பல வீதிகள்தோறும் கிளம்புதய்யா நாதாந்தம் சொன்ன நரேந்திரனை நாடுகள்கூடி வணங்குதய்யா அமெரிக்க நாட்டில் பல இடத்தில் ஆத்தும வித்தைக்கு வித்திட்டு ஆயிரத் தீவென்னும் சோலையிலே ஆத்தும ஞானத்தை நாத்துநட்டு ஆடவர் மகளிர் ஆன பலர் அங்கிருந்தே தன்னீர் பாய்ச்சிவர, தன்னைப் படைத்திட்ட பாரதத் தாய் தன்னை உயர்த்திய ஞான மகான்

இங்கிலாந்து பார்ஸு நியூயார்க்கு எங்கிலும் காவிக்கொடி பறக்க ராமகிருஷ்ணன்குரு ஆணைதன்னை இரவும் பகலும் நிறைவேத்தி பண்ணிய பூமியின் பேர்காத்து புறப்பட்டுவந்தார் நமதுருக்கு தியாகக்கொடியைப் பறக்கவிட்டு திரும்பி வந்தார் நம்முருக்கு

ஏட்டில் எழுத முடியாது இந்திய மக்களின் கொண்டாட்டம் கூட்டத்திலெங்கும் இதேபேச்சு கூடிவணங்குவதே யாச்சு பண்டாரம் பரதேசி என்றவர்கள் தண்டனிட வந்து நின்றூர்கள் கண்டாலே போவென சொன்னவர்கள் காலிலே தங்கம் பொழிந்தார்கள்

பொன்னும் பொருளும் குவித்தார்கள் தம்மிரு கையும் குவித்தார்கள் அன்னையின் நாட்டை மதித்தார்கள் ஆனந்தம் கொண்டு குவித்தார்கள் ஜயனும் அப்பொழுதே நினைத்தார் ஆற்று வெள்ளந்தனை ஒழுங்காக்கி

பையப்பைய இது நாடெங்குமே பாய வழி செய்ய வேணுமென்றே சற்குரு சீடர்தமை சேர்த்து சங்கம் உண்டாக்க வழிபார்த்து தற்பர ஞானிதமை சேர்த்து எங்கும் தருமம் செழிக்க வழிபார்த்து மேலுலகை இங்கே கொண்டுவர பேலூரில் ஆலயம் தன்னைவைத்து காலும் கையும் உள்ள மானிடரை கடவுளுக்கே நிகராக்கி வைத்து தொண்டுரு கொண்ட துறவிகளை தூயவர்ஞானி பலபேரை கொண்டுவந்தார் அந்த ஞான மகான் கும்பிடுவோம் அந்த கூட்டமதை

எங்குமே சங்கம் எழும்புதையா ஏழைக்குத் தொண்டு வழுங்குதய்யா சிங்கங்கள் பற்பல சேர்ந்ததய்யா தேகத்தின் வாழ்வை மறந்த தய்யா

காவியதைகளை கட்டுதய்யா கருணைமழை வந்து கொட்டுதய்யா பாவிகளே இல்லையென்று செய்ய பஜனை சங்கிதம் முழுங்குதய்யா இத்தனை தொண்டுகள் செய்தபின்னே என்றுமிருப்பவராகிவிட்ட அத்தன் நரேந்திர ஞானமகான் ஆண்டவனே பொன்றுயினரே சிந்தையும் தெய்வமும் உள்ளவரை சிரஞ்சீவியாக இருக்கும் மகான் முந்தை வழியிலே வந்த மகான் மோட்சக் கதவு திறந்த மகான் சங்கரரைப்போல வந்த மகான் சத்குரு மகராஜன் தந்த மகான் எங்குமிருக்கிற அந்த மகான் இணையிடியைத் தலைமீது கொள்வோம் பக்தி வழியில் நடந்துகொள்வோம் பாருக்குழழுத்து உய்ந்து

கொள்வோம்

முக்தி வழிதனை கண்டுகொள்வோம் மூடத்தனத்தை

அகற்றிடுவோம்

एழைக்குழழுப்பது நம்மதமே எளியோரைக் காப்பது நம்மதமே வாழையடி வாழையாக வந்த வைதீக தர்மத்தின் லட்சணமே

தம்மைப் பிறர்போல எண்ணுவதும் தமருக்குத் தொண்டு பண்ணு
 வதும்
 தர்மத்தைக்காக்க உழைக்கிறதும் கல்வியின் கண்ணைத் திறக்
 கிறதும்
 ஏழை அழுகுரல் கேட்டுவிட்டால் ஏனென்று ஓடி உதவுறதும்
 வாழும் வழிதிது என்று சொன்ன வள்ளல் விவேகானந்தன் பேர்பாடி
 வேதாந்த ஞானம் விவேகானந்தம் வெற்றி வழியே விவேகானந்தம்
 கீதாந்தமான விவேகானந்தம் கீர்த்திதரும் விவேகானந்தம்

சுபாம்

இப்புத்தகத்தை வாசித்தபின்னார்

தயவுசெய்து பிறருக்குங்

கொடுத்துதவுங்கள்.

ஆதாவும் அறப்பணியும்

மில்க்வைற் தயாரிப்புகளுக்கு
நீங்கள் தரும் ஆதாவால்
நிறைவேறியவை.

- ★ பத்து ஸ்ட்சத்துக்கு அதிகமான பனம் விதைகள் வாண்ட பகுதிகளில் நாட்டப்பெற்றன.
- ★ பல்லாவிரக்கணக்கான பயன்தரும் மரங்கள் வீடுகள், கோயில்கள், பாடசாலைகள், பொதுவிடங்கள், தோறும் நாட்டப்பெற்றன.
- ★ அதிக உணவுப் பயிர்களை உற்பத்தியாக்க வீடுகள் தோறும் விதைகள், கன்றுகள், நாற் றுகள் கொடுக்கப்பெற்றன.
- ★ நீரைத்தேக்கி நிலத்தை வளஞ்செய்வதற்கு ஊர்கள் தோறும் குளங்கள் துய்புரவாக்கப்பெற்றன.
- ★ நல்வாழ்வுக்கான துண்டுப் பிரசுரங்கள், புத்தகங்கள், செய்தி இதழ்கள் வெளியிடப்பெற்றன.

சாந்தி அச்சகம், யாழ்ப்பாணம்.